

התייצבתי שם ונאלצתי להמתין, מסרתי את המיכתיב, נאלצתי אחר כך להמתין, נאלצתי להמתין בחדר הקיטומי, או נצטוויתי להיכנס לחדרו של הנאזי, ואמרת לנאזי לייטר בולק למה באתי ומה אני חושב לעשות.

אז הוא אמר — לא, אני גם אמרתי לו, ביקשתי אותו, אולי הוא יודע איזו דרך אל חברת ואקום הגרמנית. אז הוא העיר שיותר טוב שקודם כל אשחק קצת בחיילים, הגיע הזמן שאלמד ללכת קצת, שעלי להיות קודם כל חייל. זה גם התאים לי. אמרתי לעצמי: טוב, אז מה לעשות, תהיה חייל.

למעשה היתה זאת חסימה: בולק רמז שישתדל עבור אייכמן, בתנאי שהלה יתנדב תחילה לס.ס. המגוייס. כי בולק האמין שבקרוב יטיל היטלר על הנאצים האוסטרים לכבוש את שלטון ארצם בכוח. לצורך זה הוקמה חטיבה מיוחדת של אנשי ס.ס. אוסטריים על אדמת גרמניה. היא נקראה "הלגיון האוסטרי", וכסמל נשאה פרח הררי לבן.

כך צעד אייכמן, באקראי, צעד גוסף בדרוכו הגורלית. עד כה היה סתם איש ס.ס., הקדיש לאירגון כמה שעות בשבוע. עתה הצטרף לס.ס. המגוייס, פלוגת מחץ מחויילת בעלת צביון צבאי מובהק.

הנאצי-שליטן השבוע הפך נאצי-מיקצועני.

תיגרות עם גולגולת-המתים

לחדשים המעטים, אותם בילה אייכמן ביחידות הס.ס. המגוייס, היו היחידים בחייו בהם עבר הכשרה צבאית כלשהי. נאצי מובהק זה, שלבש את מדי הס.ס. במשך 14 שנה, המודה כי עזר ברצח המיליונים, לא השתתף מעולם בשום קרב, לא היה מעולם בשום חזית, לא הבין מאומה בנשק רציני. בשעה שמיליונים מביני-עמו חירפו את נפשם ונפלו במלחמתו של אדולף היטלר, נשאר אייכמן עכבר-העורף.

אחרי שיפשוף חובבני ראשון בלגיון האוסטרי, ששיחק בתירגולת של קרבות-רחוב, הועבר אייכמן לשרות גזח יותר, ביחידת-קשר של הס.ס. שעזרה לשוטרים בגבול האוסטרי. המטרה האמיתית: להגניב דואר מתחתי וחומר תעמולה לאוסטריה ולהוציא משם מתנדבים נאציים, שבאו להצטרף ללגיון ה-אוסטרי. היה זה שרות גזח, אנשי הס.ס. אכלו בפונדק, אייכמן ניהל את החשבונות וכתב את הדוחות. כי המפקד היה עסוק בחיזור אחרי בנות המקום, כפי שמציין אייכמן במורת-רוח. תמורת כישוריו הפקידותיים הועלה אייכמן לדרגת רב-טוראי. אחרי אינטראקציה זה הועבר אייכמן למקום ש שמו כבר עורר אז סלידה ברחבי העולם התרבותי. היה זה דכאו — מחנה הריכוז המחריד, בו עונו כבר אז אלפי גרמנים אנטי-נאציים ויהודים. סמוך למחנה-הריכוז היה מחנה אימונים של הס.ס. אייכמן צורף ליחידה של הס.ס. הקרבי, שעברה אימונים צבאיים של ממש. תחת הפרח האוסטרי, ענד את שני הברקים של הס.ס., בתוספת המספר 1.

זה היה תמיד מחנה יפה בעיני, באותם הימים, כאשר צעד הגדוד, כשבראשו המפקד הרכיב על סוסו, ואחריו שלוש הפלוגות, כשבראש כל אחת מהן רוכב המפקד. אך לא תמיד נראה לו המחנה כה מרהיב-עין.

עוד לפני כן עבר חזיה בלתי-נעימה. באחד הימים עברה יחידתו תירגולת-עיושין. היה עליה לזחול בשדה-שלהי. אחרי זמן קצר עבר חלק מן האנשים למיסור-חולים. אך אייכמן, שהיה מלא חימה על כי נעשה עול ליחידה, המשיך לזחול עד הפסקת-הצהריים. בהפסקה שם רטיה על המרפקים העיושים, והמשיך בזחילה גם אחרי הצהריים. הרטיה ירדה חיש מהר, ומשני המרפקים ירד העור כליל. עקשנות חיילית זו עוררה תשומת-לב חיובית בין המפקדים.

חזיה אחרת היתה ההתנגשות המתמדת עם שומרי מחנה-הריכוז הסמוך, אנשי ס.ס. שענדו את גולגולת-המתים על צהרוניהם. מאז מדבר אייכמן בשינאה ובזלזול על אנשי הגולגולת, שהפעילו את מחנות הריכוז, ולאחר מכן את מחנות-ההשמדה.

היו לנו תמיד יחסים רעים עם אנשי גולגולת-המתים. כי לא ראינו באנשי-הגולגולת חיילים, אלא סוהרים. אנשי-יבית-סוהר ולא אנשי-צבא. ואילו לנו היו מפקדים רכובים על סוסים, בראש היחידות הצועדות. היתה לנו תימורת צבאית משלנו. הכל היה צבא, וזה עורר רוב את קינאתם ועמם של שומרי מחנה-הריכוז. לעתים קרובות פרצו תיגרות בבתי-המרוח של דכאו. טגל מחנה-הריכוז, שהיה ממוצא בוגארי, ניסה לקחת מאתנו בכוח את הכיזונים שחגגנו, והאנשים שלנו ניסו לקחת מהם את האקדחים שהם חגגו.

בימי השרות חלה אייכמן בולקת האוזן. הוא ניכנס לבית-החולים במינכן. באחד הערבים הורשה לו לבקר בעיר. אייכמן ניצל את ההזדמנות כדי לגשת לאירגון-הסעד של הנאצים האוסטריים בעיר. שם ביקש מן המנהל להשתדל עבורו בענין קבלת עבודה בחברת ואקום. כי אייכמן רצה להסתלק מן הס.ס. המגוייס.

אחרי הגישה ניכנס לבית-מרוח. שם עמד פאטיפוץ. אייכמן רצה להתברר. הוא שם את התקליט הראשון שנודמן לידו — שיר של היהודי סאובר.

באותו רגע ניכנס לבית-המרוח סיוור של הס.ס., שאנשיו חבשו קובעי-פלדה. הם הופתעו לראות איש ס.ס. המאזין לשיר יהודי. הדבר עורר את חשדם. הם לקחו את פינקס-השרות שלו והסתלקו. כעבור כמה דקות הופיע סיוור שני. שוב נדרש אייכמן לזהות את עצמו. משלא היה מסוגל להגיש את פינקס-השרות, נעצר ונכלא, עד שבא מנהל המשרד האוסטרי וזיהה אותו.

"איך אתה מסתלק מכאן?"

אייכמן רצה להיחלץ מן השרות הצבאי. תחילה חלם עדיין על שיבה אל המשק הפרטי, על גיב בחברת ואקום.

לא, חזרתי לשיפשוף הצבאי המריצה אותי להרהר: איך אתה מסתלק מכאן? אלא השיעמום ההורס של השיגרה, כשכל יום דומה ליום שלפניו...

עתה הבין כבר כי בולק רימה אותו, וכי לעולם לא ישתררו אותו מן הס.ס. המגוייס כדי להתמסר לפרנסה במשק הפרטי. ואז בא לו הרעיון הגואל.

הוא שמע כי שרות-הבטחון של הימלר מחפש אנשים. הדבר נראה לו כמוצא אידיאלי מן החיים הצבאיים. שהרי המפקדים לא יכלו לטריב לשחררו אם נדרש ממשרד המפקד הראשי.

מה היה שרות-הבטחון? "אז שמעתי כי שרות-הבטחון של המפקד הארצי (הימלר) מחפש אנשים. אמרתי לעצמי: זה ענין טוב. ראשית, אתה תוכל להסתובב. תשב במכונת, תשמור, תראה הרבה דברים, תהיה היום פה ותחר שם, ואלה כבר חיים אחרים מאשר לשבת כאן תמיד ברת המלכות, תמיד אותם העניינים ותמיד אותו הדבר... תיארתי לעצמי שהו כמו שראיתי בעתונות המצויירים, כשמנהיג מפלגתי גבוה נוסע, אז ליה אותו שומר-ידאש,

גרינג, הימלר והימלר ב-1934, כשאיכמן היה רב-טוראי

שמענו על כבש המכונת. החלפתי את שרות-הבטחון של מפקד הס.ס. עם שרות הבטחון של היינריך הימלר. איש לא העמיד אותי על ההבדל. לא היה לי כל מושג למה אני מתנדב. רב-טוראי אייכמן ביקש חופשה, נסע למינכן, התייצב במטה הס.ס. וביקש העברה לשרות הבטחון. היה עליו למלא שאלון ארוך. לאחר מכן חזר לדכאו. במשך תקופה ארוכה לא קיבל כל תשובה. הוא שכח מן העניין.

בסוף ספטמבר, 1934, כמו ברק משמיים בהירים, קיבלתי פקודה להתייצב לפני המניד. עברתי בלבי על רשימת החטאים שלי, שכמותה יש לכל חייל. אז שמעתי כי הועברתי מן הס.ס. אל שרות הבטחון של המפקד הארצי, בברלין.

כך, שוב במקריות איומה, הגיע אדולף אייכמן אל שרות-הבטחון של הס.ס. — באותה מקריות בה הגיע למפלגה הנאצית, לס.ס., לגרמניה, לס.ס. המגוייס. האיש שנועד למלא תפקיד כה מרכזי בתולדות ההשמדה, הגיע לתפקיד זה מפני שהשתעמם ביחידה צבאית. יתכן מאוד שאלו הועלה אייכמן באותם הימים לדרגת סגן-מישנה בס.ס. הקרבי, או אילו ניתן לו לקבל עבודה בחברת ואקום, לא היו אורחי ישראל שומעים את שמו לעולם.

רב-טוראי עושה ספונגיה

כאשר הגיע רב-טוראי אייכמן לשערי הארמון הקיסרי ברחוב וילהלם 102 בברלין, בו שכנה הלישכה הראשית של שרות-הבטחון, עדיין לא היה לו כל מושג על מהותה האמיתית של היחידה אליה הועבר. איש גם לא הסביר לו זאת. הוא התייצב לפני רב-סמל, קיבל סדינים ושמיכות, והועבר לחדר בו ישנו 12 איש. אנשי שרות-הבטחון הנשואים גרו עם משפחותיהם מחוץ לבניין, אך הרחוקים היו חייבים לגור בו בתנאי קסרקטין. אייכמן, בן ה-28, היה רווק.

השרות היה מלא אכזבות. תחת לעמוד על כבש המכונת של הימלר ולעבור ביעף על פני המוגנים מרעיים, נדרש לשבת בכרטיסיית-ענק ולמיין כרטיסים במשך שמונה שעות ביום. עוד יותר הרגיו אותו שלמרות מעמדו הרם כרב-טוראי נדרש בכל שבת אחרי-הצהריים להשתתף בניקוי החדר ובשטיפת הריצפה. תחת השגחת הרס"ר. זאת היתה עבודה מפרכת ובלתי-אפשרית לגמרי, כי זה היה משפיל בשביל רב-טוראי. רק הפקודה הברורה לחלוטין של הרס"ר, שלא השאירה מקום לשום ספקות, הביאה לכך שמילאנו את הפקודה בנאמנות, אם כי מתוך רטינה ורוגז. זה לא הגיע לנו בשום פנים, בתור רב-טוראים שכבר שירתנו ביחידה מגוייסת. אולם גם לזה התרגלנו.

כל כמה ימים נאלץ לקום בחמש בבוקר ולעשות תרגילי-סדר לפני ארוחת-הבוקר. מן הצורך הזה השתחרר רק כעבור שלוש שנים, כאשר הועלה לדרגת רב-סמל, זמן רב אחרי שכבר הטיל את חתימו על נציגי יהדות גרמניה.

ביתניים מסר אייכמן את הכידון שלו. אנשי שרות-הבטחון יכלו לבחור בין פגיון לבין אקדה. הוא בחר באקדה, כי הפגיון, שהיה תלוי מן החגורה בשתי רצועות בגובה הירכיים, הפריע לתנועה ולישיבה.

חליפה אורחית לא היתה לאייכמן העני. כשהלך להצטלם עבור תעודותיו, נאלץ לשאול חליפה מחברו, הרב-טוראי השני שגר באותו חדר.

גרינג חלם בפטיש

שרות-הבטחון של מפקד הס.ס. היה, באותם הימים, גוף מנותק למדי. לא היתה לו שום סמכות ממלכתית. גם לא היה לו עדיין שום קשר עם הגסטאפו. היה זה פשוט אירגון פרטי של היינריך הימלר, לטיפול בנושאי שגנונותיו הפרטיים. הימלר, שהיה עד אז איש בעל חשיבות מישנית במשטר הנאצי, עלה באותם הימים לשורה הראשונה, אחרי שהצטיין כסבא אנשי הס.ס., פלוגת-הסער החומה, ביוני 1934. (המשך בעמוד 18)

סיבותיו של טבח זה, שהביא לשינוי-גברי יסודי בצמרת המשטר הנאצי, מפורטות בספרו של אורי אבנרי, צלב הקרס.